Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 24 maja 2016°r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Supeco — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy SUPER COR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą — Towary i usługi, na których oparto sprzeciw — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 15 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Komunikat nr 2/12

W sprawie T-126/15

El Corte Inglés, SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowana przez adwokata J.L. Rivasa Zurda,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez E. Scheffer i A. Folliarda-Monguirala, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

Grup Supeco Maxor, SL, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowana przez adwokata S. Martíneza-Almeidę y Alejosa-Pitę,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 grudnia 2014 r. (sprawa R 1112/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między El Corte Inglés, SA a Grup Supeco Maxor, SL,

SĄD (druga izba),

w składzie: E. Martins Ribeiro, prezes, S. Gervasoni (sprawozdawca) i L. Madise, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 18 marca 2015 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez EUIPO w sekretariacie Sądu w dniu 3 września 2015 r.,

* Język postępowania : francuski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 21 września 2015 r.,

uwzględniwszy, że w terminie trzech tygodni od dnia powiadomienia stron głównych o zamknięciu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie art. 106 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia części ustnej postępowania,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 30 kwietnia 2012 r. interwenient, Grup Supeco Maxor, SL, dokonał w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia unijnego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

2 Znakiem towarowym, dla którego wystąpiono o rejestrację, jest następujące oznaczenie graficzne:

3 Usługi, dla których wniesiono o rejestrację, należą w szczególności do klasy 35 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i obejmują w szczególności „aukcje publiczne” oraz usługi „gromadzenia na rzecz osób trzecich (z wyjątkiem transportu) produktów […], w celu umożliwiania klientom wygodnego oglądania i kupowania tychże towarów w lokalnym punkcie sprzedaży, w tym w sklepach sprzedaży detalicznej produktów” (zwane dalej „usługami sprzedaży detalicznej”).

4 W dniu 16 sierpnia 2012 r. skarżąca, El Corte Inglés, SA, wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich usług objętych zgłoszeniem.

5 Sprzeciw został w szczególności oparty na następującym graficznym unijnym znaku towarowym, zgłoszonym w dniu 18 czerwca 2008 r. i zarejestrowanym w dniu 1 lutego 2012 r. pod numerem 6997407 dla towarów i usług należących w szczególności do klasy 35:

6 W sprzeciwie powołano się na podstawę odmowy rejestracji wskazaną w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. W sprzeciwie tym zawarto w szczególności wzmianki „Wykaz towarów & usług" oraz „[sprzeciw] [o]party na części towarów i usług", po których następuje następujące wyliczenie usług należących do klasy 35: „reklama; zarządzanie w działalności handlowej; administrowanie działalności handlowej; czynności biurowe".

7 W dniu 28 lutego 2014 r. Wydział Sprzeciwów częściowo uwzględnił sprzeciw, stwierdzając istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku zgłoszonego znaku towarowego i wcześniejszego znaku towarowego. W szczególności odmówił on rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla wszystkich spornych usług należących do klasy 35. Opierając się na komunikacie nr 2/12 z dnia 20 czerwca 2012 r. dotyczącym używania nagłówków klas w wykazach towarów i usług w ramach zgłoszeń i rejestracji wspólnotowych znaków towarowych (Dz.U. OHIM 7/2012), Wydział Sprzeciwów stwierdził, że zamiarem skarżącej było objęcie wszystkich usług wskazanych w alfabetycznym wykazie danej klasy rozpatrywanej klasyfikacji nicejskiej. A zatem Wydział Sprzeciwów dokonał porównania objętych zgłoszonym znakiem towarowym usług należących do klasy 35 z usługami wskazanymi w sprzeciwie oraz z usługami „aukcji publicznych" i „wynajmu dystrybutorów automatycznych", ujętymi w alfabetycznym wykazie usług odpowiadających klasie 35, co umożliwiło Wydziałowi Sprzeciwów wyprowadzenie wniosku o ich identyczności lub podobieństwie.

8 W dniu 24 kwietnia 2014 r. interwenient wniósł odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.

9 Decyzją z dnia 4 grudnia 2014 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Piąta Izba Odwoławcza EUIPO częściowo uwzględniła odwołanie, uchylając i zmieniając decyzję Wydziału Sprzeciwów w zakresie, w jakim Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw w odniesieniu do „aukcji publicznych" i usług sprzedaży detalicznej.

10 W pkt 14 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza wskazała przede wszystkim, iż zakres sprzeciwu wniesionego przez skarżącą do Wydziału Sprzeciwów był ograniczony do usług wyraźnie wyliczonych w sprzeciwie. W tym względzie wskazała ona, że usługi „aukcji publicznych" nie zostały wskazane w tym sprzeciwie ani również objęte wcześniejszym znakiem towarowym usługi należące do klasy 35 i że ponadto skarżąca nigdy nie twierdziła w toku postępowania w sprawie sprzeciwu ani w toku postępowania odwoławczego, że wniesiony przez nią sprzeciw opiera się również na tych usługach. Przeciwnie, zdaniem Izby Odwoławczej w uwagach dotyczących odwołania skarżąca potwierdziła, iż jej sprzeciw „opiera się na części towarów i usług" objętych wcześniejszymi znakami towarowymi, wskazując w ten sposób usługi wyraźnie wymienione w sprzeciwie. Z powyższego Izba Odwoławcza wywiodła, że sprzeciw nie opiera się na „aukcjach publicznych" i że nie jest konieczne określanie, czy wcześniejszy znak towarowy dotyczy innych usług nieobjętych dosłownym brzmieniem nagłówków klas.

11 W konsekwencji Izba Odwoławcza ograniczyła badanie podobieństwa usług – co się tyczy usług objętych wcześniejszym znakiem towarowym – do usług „reklamy, zarządzania w działalności handlowej, administrowania działalnością handlową, czynności biurowych". W tym względzie stwierdziła ona, że usługi te nie wykazują podobieństw ani do „aukcji publicznych", ani do usług sprzedaży detalicznej wskazanych w odniesieniu do zgłoszonego znaku towarowego (pkt 36–42 zaskarżonej decyzji).

Żądania stron

12 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uchylono i zmieniono w niej decyzję Wydziału Sprzeciwów;

— obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

13 EUIPO wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

14 Interwenient wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

15 Skarżąca podnosi w istocie jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

16 Nie kwestionując ani definicji właściwego kręgu odbiorców, ani dokonanej przez Izbę Odwoławczą oceny podobieństwa rozpatrywanych oznaczeń, skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej brak uwzględnienia niektórych usług – które nie zostały wymienione w sprzeciwie, lecz są objęte wcześniejszym znakiem towarowym, a wśród nich „aukcji publicznych” – w ramach porównania rozpatrywanych usług i w konsekwencji błędne stwierdzenie braku podobieństwa między z jednej strony usługami objętymi wcześniejszym znakiem towarowym a z drugiej strony „aukcjami publicznymi” i usługami sprzedaży detalicznej wskazanymi w odniesieniu do zgłoszonego znaku towarowego.

17 W tym względzie należy przypomnieć, że w formularzu sprzeciwu skarżąca zaznaczyła pole zatytułowane „Oparty na części towarów i usług”, a następnie wskazała następujące usługi: „reklama; zarządzanie w działalności handlowej; administrowanie działalności handlowej; czynności biurowe” (zob. pkt 6 powyżej).

18 Ponadto w przedstawieniu uzasadnienia dotyczącego sprzeciwu skarżąca nie dokonała żadnego innego uściślenia odnoszącego się do usług, na których opiera się wspomniany sprzeciw.

19 A zatem, jak słusznie podkreśla interwenient, w odróżnieniu od sprzeciwu rozpatrywanego w wyroku z dnia 15 stycznia 2013 r., Lidl Stiftung/OHIM – Lactimilk (BELLRAM) (T-237/11, EU:T:2013:11), sprzeciw w niniejszej sprawie nie wykazuje żadnej sprzeczności mogącej wywołać wątpliwości odnoszące się do usług, na których oparto sprzeciw, ponieważ skarżąca zarówno wyraziła swój zamiar oparcia sprzeciwu jedynie na części towarów i usług objętych jej znakiem towarowym, jak i wymieniła część tych usług, w szczególności usługi należące do klasy 35, wymienione w jej zgłoszeniu do rejestracji.

20 Skarżąca jest jednak zdania, iż Izba Odwoławcza błędnie wywiodła ze sprzeciwu, że dotyczy on jedynie usług „reklamy; zarządzania w działalności handlowej; administrowania działalności handlowej; czynności biurowych” i że nie może on być analizowany jako dotyczący również „aukcji publicznych”. W tym względzie skarżąca opiera się na pkt V komunikatu nr 2/12, zgodnie z którym „[j]eśli chodzi o zgłoszenia [unijnych] znaków towarowych zarejestrowane przed [dniem 21 czerwca 2012 r.], w których posłużono się wszystkimi ogólnymi określeniami wymienionymi w nagłówku danej klasy [klasyfikacji nicejskiej], [EUIPO] jest zdania, że zamiarem zgłaszającego […] było objęcie wszystkich towarów lub usług wskazanych w alfabetycznym wykazie tej klasy, zgodnie z wersją obowiązującą w chwili dokonania zgłoszenia”. Ponieważ wcześniejszy znak towarowy został zarejestrowany przed

dniem 21 czerwca 2012 r., a w zgłoszeniu tym posłużono się ogólnymi określeniami wymienionymi w nagłówku klasy 35 klasyfikacji nicejskiej, skarżąca wywodzi z powyższego, że jej sprzeciw jest także oparty na usługach „aukcji publicznych" i „wynajmu dystrybutorów automatycznych", wskazanych w alfabetycznym wykazie tej klasy.

21 Należy stwierdzić, że o ile z brzmienia pkt V komunikatu nr 2/12 wynika, iż towary i usługi chronione znakiem towarowym nie ograniczają się – co się tyczy unijnych znaków towarowych zarejestrowanych przed dniem 21 czerwca 2012 r. – do towarów i usług wyraźnie wymienionych w zgłoszeniu znaku towarowego, o tyle z samego tego brzmienia nie można wywodzić, że ta rozszerzająca wykładnia danych towarów i usług ma zastosowanie również do sprzeciwu opartego na znaku towarowym zarejestrowanym przed dniem 21 czerwca 2012 r. Jak słusznie bowiem podkreśla EUIPO, szczególne przepisy regulują treść tego sprzeciwu oraz postępowanie w sprawie sprzeciwu. Zgodnie z tymi przepisami, rozpatrywanymi w świetle orzecznictwa, we wspomnianym sprzeciwie należy wskazać jasno i precyzyjnie towary i usługi, na których oparto sprzeciw.

22 A zatem z zasady 15 ust. 2 lit. f) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 189), zmienionego w szczególności rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2005 z dnia 29 czerwca 2005 r. (Dz.U. 2005, L 172, s. 4) – w większości wersji językowych innych niż wersja francuska – wynika, że w sprzeciwie należy wskazać towary i usługi, na których opiera się sprzeciw.

23 Wprawdzie francuska wersja językowa zasady 15 ust. 2 lit. f) rozporządzenia nr 2868/95 stanowi, że „[s]przeciw zawiera wskazanie […] towarów i usług, przeciwko którym jest skierowany".

24 Jednakże, jak wskazuje EUIPO, francuska wersja językowa jest jedną z nielicznych zredagowanych w ten sposób, ponieważ większość pozostałych wersji językowych rozpatrywanego przepisu dotyczy towarów i usług, na których oparto sprzeciw. W angielskiej wersji wskazano bowiem „the goods and services on which the opposition is based", w niemieckiej wersji „die Waren und Dienstleistungen, auf die sich der Widerspruch stützt", we włoskiej wersji „i prodotti e i servizi sui quali si basa l'opposizione", a w wersji hiszpańskiej „los productos y servicios en los que se basa la oposición".

25 Otóż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału sformułowania użytego w jednej z wersji językowych przepisu prawa Unii nie można traktować jako jedynej podstawy jego wykładni lub przyznawać mu w tym zakresie pierwszeństwa względem innych wersji językowych. Takie podejście byłoby bowiem niezgodne z wymogiem jednolitego stosowania prawa Unii. W wypadku wystąpienia rozbieżności między różnymi wersjami językowymi dany przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego jest on częścią (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Kurcums Metal, C-558/11, EU:C:2012:721, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 Jeśli chodzi o ogólną systematykę przepisów regulujących postępowanie w sprawie sprzeciwu, należy wskazać, podobnie jak EUIPO, że po pierwsze wszystkie wzmianki w sprzeciwie wymagane zgodnie z przepisami zasady 15 ust. 2 lit. b)–e) i g) rozporządzenia nr 2868/95 – które są powiązane ze wzmianką wymaganą zgodnie z zasadą 15 ust. 2 lit. f) – dotyczą wcześniejszego znaku towarowego, co przemawia na korzyść wykładni, zgodnie z którą ten ostatni przepis odnosi się do towarów i usług objętych wspomnianym znakiem towarowym. Po drugie, zasada 15 ust. 3 lit. a) wspomnianego rozporządzenia, zgodnie z którą sprzeciw „może" zawierać wskazanie towarów i usług, przeciwko którym skierowany jest sprzeciw, potwierdza, że odniesienie się w sprzeciwie do towarów i usług objętych spornym znakiem towarowym jest jedynie opcjonalne i nie jest zbieżne z zasadą 15 ust. 2 lit. f) tego rozporządzenia, ponieważ w zasadzie 15 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia uściślono nawet, iż w wypadku braku takiego wskazania przyjmuje się, że sprzeciw jest skierowany przeciwko wszystkim towarom i usługom objętym zgłoszeniem unijnego znaku towarowego, przeciw któremu wnoszony jest sprzeciw.

27 Jeśli chodzi o cel przepisów określających treść sprzeciwu, należy wskazać, że w rozporządzeniu nr 2868/95 rozróżniono dwa rodzaje wzmianek wspomnianego sprzeciwu, to jest wzmianki, których brak może – zgodnie z zasadą 17 tego rozporządzenia – skutkować niedopuszczalnością tego sprzeciwu, określone między innymi w zasadzie 15 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, a także wzmianki określone w zasadzie 15 ust. 3, których brak może wywołać skutki wyłącznie w zakresie badania zasadności sprzeciwu. W szczególności, jak wskazano w pkt 26 powyżej, zasada 15 ust. 3 lit. a) stanowi, że w wypadku braku wskazania towarów i usług, przeciwko którym skierowany jest sprzeciw, przyjmuje się, że sprzeciw jest skierowany przeciwko wszystkim towarom i usługom objętym zgłoszeniem znaku towarowego, przeciw któremu wnoszony jest sprzeciw. Natomiast, jeśli sprzeciw nie zawiera wzmianki wymaganej zgodnie z zasadą 15 ust. 2 lit. f) rozpatrywanego rozporządzenia, sprzeciw zostaje odrzucony jako niedopuszczalny, zgodnie z zasadą 17 ust. 4 tego rozporządzenia. Ta sama przesłanka nie może zatem być zawarta zarówno w ust. 2, jak i w ust. 3 zasady 15 rozpatrywanego rozporządzenia.

28 W tych okolicznościach pominięcie odniesienia do towarów i usług, na których oparto sprzeciw, we francuskiej wersji językowej zasady 15 ust. 2 lit. f) rozporządzenia nr 2868/95 – pominięcie, które wydaje się być oczywistym błędem pisarskim – nie pozwala interpretować tego przepisu jako niewymagającego wskazania wspomnianych towarów i usług w sprzeciwie.

29 Co więcej, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem od chwili wydania wyroku z dnia 19 czerwca 2012 r., Chartered Institute of Patent Attorneys [C-307/10, EU:C:2012:361, pkt 49, 56, 61, dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 25)] – z którego to wyroku w komunikacie nr 2/12 wyciągnięto właśnie skutki w celu przestrzegania wymogów jasności i precyzji umożliwiających właściwym organom i podmiotom gospodarczym określenie zakresu żądanej ochrony – zgłaszający znak towarowy, który posłużył się wszystkimi ogólnymi określeniami nagłówka danej klasy klasyfikacji nicejskiej w celu identyfikacji towarów lub usług, w odniesieniu do których wnosi on o ochronę znaku towarowego, powinien uściślić, czy zgłoszenie do rejestracji dotyczy wszystkich towarów lub usług wskazanych w alfabetycznym wykazie danej szczególnej klasy, czy też jedynie niektórych z tych towarów lub usług. W wypadku gdyby zgłoszenie dotyczyło jedynie niektórych ze wspomnianych towarów lub usług, zgłaszający jest zobowiązany uściślić, jakie towary lub usługi – spośród należących do tej klasy – są przez niego wskazane [zob. podobnie wyroki: z dnia 27 lutego 2014 r., Advance Magazine Publishers/OHIM – López Cabré (VOGUE), T-229/12, niepublikowany, EU:T:2014:95, pkt 36; z dnia 29 kwietnia 2015 r., Chair Entertainment Group/OHIM – Libelle (SHADOW COMPLEX), T-717/13, niepublikowany, EU:T:2015:242, pkt 32, 34, 37].

30 Takie wymogi jasności i precyzji należy uznać za nałożone także wobec wnoszącego sprzeciw, dla celów wskazania towarów i usług, na których oparto sprzeciw, aby umożliwić zarówno EUIPO wydanie orzeczenia w przedmiocie wniesionego sprzeciwu, jak i zgłaszającemu znak towarowy, którego dotyczy sprzeciw, podniesienie argumentów na swoją obronę [zob. podobnie wyrok z dnia 12 lutego 2015 r., Klaes/OHIM – Klaes Kunststoffe (Klaes), T-453/13, niepublikowany, EU:T:2015:98, pkt 32]. A zatem w szczególności, gdy – tak jak w niniejszym wypadku – wnoszący sprzeciw wskazuje, że opiera sprzeciw na części towarów i usług objętych znakiem towarowym, którego jest właścicielem, powinien on wskazać jasno i precyzyjnie towary i usługi, na których opiera sprzeciw.

31 Z powyższego wynika, że wbrew temu, co twierdzi skarżąca, pkt V komunikatu nr 2/12 nie może mieć zastosowania w niniejszym wypadku, nawet w drodze analogii, w celu wywodzenia z niego, że sprzeciw jest oparty – poza usługami wymienionymi w sprzeciwie – na usługach „aukcji publicznych” i „wynajmu dystrybutorów automatycznych”.

32 W świetle powyższych rozważań nie można wymagać od Izby Odwoławczej, aby uwzględniła ona – dla celów rozpatrzenia przez nią sprzeciwu – niewymienione w sprzeciwie towary i usługi. Izba Odwoławcza zatem słusznie dokonała porównania jedynie usług wymienionych w sprzeciwie, na których został oparty ten sprzeciw, ze spornymi usługami objętymi zgłoszonym znakiem towarowym.

33 Oceny tej nie podaje w wątpliwość twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym – jako bardzo znane przedsiębiorstwo sprzedaży detalicznej wszelkiego rodzaju towarów osobom trzecim – jest ona uprawniona do objęcia sprzeciwem usług sprzedaży detalicznej.

34 Jak bowiem słusznie podkreśla EUIPO i bez konieczności orzekania w przedmiocie dopuszczalności tego argumentu, zresztą także kwestionowanego przez EUIPO, uprawnienie właściciela znaku towarowego do zapewniania niektórych usług i powszechna znajomość tego właściciela jako świadczącego te usługi nie oznaczają, że znak towarowy, którego jest właścicielem, koniecznie chroni wspomniane usługi ani a fortiori, że sprzeciwy, które on wniesie, będą odpowiednio oparte na tych usługach.

35 W konsekwencji z wszystkich powyższych rozważań wynika, że Izba Odwoławcza słusznie dokonała porównania spornych usług objętych zgłoszonym znakiem towarowym jedynie z usługami objętymi wcześniejszym znakiem towarowym, które wymieniono w sprzeciwie, w związku z czym – wobec braku jakiejkolwiek argumentacji kwestionującej wynik dokonanego w ten sposób porównania – jedyny zarzut skargi należy oddalić jako bezzasadny, bez konieczności orzekania w przedmiocie podnoszonej przez interwenienta dopuszczalności.

36 Niniejszą skargę należy zatem oddalić.

W przedmiocie kosztów

37 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Mając na względzie, że skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów,

SĄD (druga izba),

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) El Corte Inglés, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 maja 2016 r.

Podpisy